

Arrest

nr. 242 563 van 20 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient op 29 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker wordt op 18 juli 2019 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en bijgestaan door zijn advocaat.

1.3. Op 8 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijns burger te zijn, een soennitische Arabier en oorspronkelijk afkomstig te zijn uit Al Qarara, Khan Younis, Gaza (Palestina). U zou daar ook uw hele leven blijven wonen alvorens u problemen kreeg, op verschillende plekken in Gaza diende onder te duiken en uiteindelijk Gaza diende te verlaten. Reeds sinds lang raakte uw vader verwickeld in een grondconflict met uw oom en maakten zij ruzie om het stuk grond dat zij van hun vader hadden geërfd. Uw familie had er immers hun woning op gebouwd, maar uw oom, een lid van de Qasem-brigade, besloot op zijn deel een militair punt op te richten. Omdat hij binnen Hamas verantwoordelijk was voor de bouw van tunnels, zou hij uiteindelijk ook vanop zijn stuk grond een tunnel laten graven. U had geen idee sinds wanneer de tunnel reeds aanwezig was, maar meende wel geregeld militairen naar het stuk grond van uw oom te zien trekken. Omdat u vreesde voor de veiligheid van uw familie, kwam het geregeld tot conflicten waarop hij dan eiste dat jullie het huis en de grond zouden verlaten. In augustus 2014 zou jullie woning echter gebombardeerd worden en raakte het volledig vernield. U ontdekte zo dat uw oom een tunnel had gebouwd en probeerde hem te overtuigen op te houden met zijn activiteiten. Uw familie bouwde echter tegen zijn wil een nieuw huis op hetzelfde stuk grond, waarop het opnieuw tot conflicten met uw oom zou komen. Uw familie probeerde te bemiddelen en riep zelfs de hulp in van enkele mukhtars, maar tevergeefs. In 2017 werd u door uw oom aangevallen en twee maanden voor uw definitieve vertrek uit Gaza probeerde uw oom u zelfs te vermoorden. U bleef nog twee weken thuis, maar besloot nadien onder te duiken bij uw tante in Al Nusayrat. Omdat u vreesde voor uw leven en mentaal uitgeput was besloot u dat het beter was om Gaza te verlaten. Op 8 februari 2018 trok u richting Egypte van waar u met uw eigen paspoort het vliegtuig zou nemen richting Algerije. U passeerde nadien nog Marokko en Spanje alvorens op 27 augustus 2018 in België aan te komen en er een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen. Een van uw broers zou hierdoor ook voor u Gaza hebben verlaten, terwijl uw andere broer door uw oom een reisverbod kreeg opgelegd.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw originele identiteitskaart neer, een kopie van uw paspoort, een kopie van uw geboorteakte, kopieën van de identiteitskaarten van uw ouders en van de geboorteaktes van uw broers, een kopie van de water- en elektriciteitsfactuur, een kopie van de eigendomsakte, alsook een aantal foto's van de woning.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Immers wordt de geloofwaardigheid van uw vrees ernstig ondermijnd door de talrijke vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas.

Zo verklaarde u dat uw oom en vader reeds sinds lang in een grondconflict verwickeld waren, doch gevraagd sinds wanneer dit was wist u dit niet beter te plaatsen dan "Voordat ik geboren was. Al lang dus". In elk geval, u stelde dat uw oom op zijn deel van de grond een militair punt zou hebben opgestart aangezien hij lid was van Hamas, doch daargelaten u niet wist sinds wanneer hij bij Hamas betrokken raakte, bleek u hier ook bijzonder weinig over te kunnen vertellen. Zo werd u gevraagd wat zijn officiële functie was, maar meldde u nogal vaag dat hij bij 'Qasem' hoorde. U meende verder dat hij niet echt een bepaalde functie had, maar beweerde later evenwel dat hij verantwoordelijke van een eenheid was. Welke eenheid dat was wist u niet en ontweek u door te stellen dat het niet echt een eenheid was, maar eerder een groep. Op de vraag welke groep dat was antwoordde u dan weer dat ze geen naam hebben en gevraagd naar de rol van uw oom bij Hamas stelde u enkel vaag: "lid". Hoe dan ook, u werd gepolst naar de activiteiten van uw oom bij Hamas, maar kon enkel vaag aangeven dat hij "verantwoordelijk was voor de tunnels". U had daar verder bijzonder weinig over te vertellen en bleek geen idee te hebben van zijn eerdere activiteiten voor de organisatie.

Hoe dan ook, u gepolst naar de problemen met uw oom, antwoordde u opmerkelijk genoeg dat hij een tunnel naast uw woning had laten bouwen en hij een militair punt had gemaakt van zijn stuk grond. Vreemd genoeg beweerde u echter pas in 2014, nadat uw huis werd aangevallen, opgemerkt te hebben dat men een tunnel had gegraven en stelde u vooraf eigenlijk geen idee te hebben gehad wat al die militairen deden op uw grond. Dat u dit echter zou ontgaan zijn is allesbehalve aannemelijk. Immers werd u er op gewezen dat voor het graven van een tunnel naast de nodige mankracht, ook heel wat aarde dient te worden verplaatst, hetgeen u ontweek door nogal weinig afdoend te stellen dat ze "discreet en voorzichtig" werkten. Wat er ook van zij, u had geen idee sinds wanneer de tunnel aanwezig was, om welke tunnel het ging, noch waarheen hij zou leiden. Wie de tunnel had gegraven wist u niet zeker te kunnen stellen. U kon enkel zeggen dat ze "gemaskerd" waren en waarom u heden zou beweren dat er slechts één tunnel was, terwijl u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) melding maakte van meerdere tunnels is bijzonder opvallend. Dat u toen ook vergat te vermelden dat de tunnel(s) naast uw huis lag(en) des te meer.

In elk geval meende u dat uw woning vernield werd in 2014 en ofschoon u dit niet beter wist te plaatsen dan augustus is het bijzonder ongeloofwaardig dat u zelfs na het ontdekken van de tunnels er nog voor zou opteren om opnieuw een woning te bouwen op hetzelfde stukje grond. U beweerde nadien dan ook nog aangevallen te worden door uw oom, doch daargelaten u dit nooit precies leek te kunnen plaatsen, lijkt het weinig ernstig dat uw gezin dergelijke risico's zou nemen. Te meer het ook nadien nog geregeld tot aanvaringen met uw oom zou komen is het bevreemdend dat u dusdanig lang zou wachten alvorens de grond te verlaten. De vaststelling dat uw ouders en jongere broer er nog steeds zouden wonen ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de vrees enkel verder. Waarom uw oom overigens een reisverbod zou opleggen aan uw broer, terwijl hij net iedereen weg wil, leek ook u niet te kunnen verklaren (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 18 juli 2019, p. 14-23 & Vragenlijst CGVS dd. 9 mei 2019). **Bovenstaande vaststellingen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnen uw geloofwaardigheid compleet.**

Tot slot legde u geen enkel stuk neer ter staving van uw relaas waardoor dit in wezen niets meer is dan een blote bewering die niet overtuigt. De door u neergelegde foto's vermogen evenmin bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Aan dergelijke privéfoto's kan immers geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden genomen. Hoe dan ook zij opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien legde u enkel kopieën neer, kunnen deze altijd onderhevig zijn geweest aan mogelijk knippen plakwerk en dragen deze bijgevolg geen enkele bewijswaarde. Uw identiteitskaart staft uw identiteit en herkomst hetgeen niet wordt betwist. De facturen en eigendomsakte, doch slechts kopieën vormen dan weer enkel een bewijs van de eigendom, terwijl de overige documenten met betrekking tot uw familie hoogstens hun identiteit zou kunnen staven.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale

bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoort te zijn.

Gelet op het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen met betrekking tot uw eigendom kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u in Gaza nog steeds over een eigen stuk grond en woning beschikt. Daargelaten u dan wel beweerde dat het een kleine woning was, bleek die in elk geval voldoende ruim om zeven personen te huisvesten. U diende bovendien geen huur te betalen, had er elektriciteit en water en bleek zelfs internet te hebben. U stelde in Gaza, net als uw broers, het middelbaar onderwijs te hebben afgewerkt terwijl een aantal van uw broers hogere studies hadden aangevat. U meende er dan wel nooit te hebben gewerkt, doch bleek uw vader wel actief op de arbeidsmarkt. Daargelaten u meende onvoldoende te verdienen om rond te komen, wijst bovenstaande allerm minst op een situatie van extreme armoede. De vaststelling dat u ruim 2500 euro kon betalen om uw reis naar Europa te bekostigen en ook uw broer Gaza wist te verlaten, wijst er dan ook op dat u uit een zekere welgestelde familie afkomstig bent (CGVS, p. 8-11, 13-14).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019** van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen.

Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt.

Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtte langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal

terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 1, A en 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Over zijn nood aan internationale bescherming omwille van de toestand in zijn regio van herkomst betoogt verzoeker in hoofdorde dat hij als vluchteling dient te worden erkend overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt te volharden in de verklaringen die hij heeft afgelegd over zijn problemen met Hamas vanwege het conflict tussen zijn vader en zijn oom, maar wenst volgende bijkomende verduidelijkingen en opmerkingen te maken:

“Zo wenst verzoekende partij te wijzen op haar jonge leeftijd. Zij werd geboren in het jaar 2000 en is bijgevolg momenteel 19 jaar oud. Dit betekent noodzakelijkerwijze dat zij in 2014, moment waarop de belangrijkste feiten zich afspeelden, zij slechts 14 jaar oud was. De tegenpartij geeft geen blijk van op afdoende wijze rekening te hebben gehouden met de jonge leeftijd van verzoekende partij, wat nochtans kan verklaren waarom verzoekende partij niet meer informatie kon geven over de specifieke functie van haar oom.

Wat betreft het feit dat de familie, nadat de woning vernield werd in 2014, er voor opteerde om op dezelfde plaats een nieuwe woning te bouwen, wenst verzoekende partij te verduidelijken dat zij nergens anders naartoe konden. Dit was het enig stuk grond dat hen toebehoorde, zoals verzoekende partij duidelijk verklaard heeft tegenover de tegenpartij (gehoorverslag CGVS, p. 6, 17 en 24).

Daar waar de tegenpartij stelt dat het huis waar verzoekende partij in elk geval voldoende ruim was om zeven personen te huisvesten, gaat zij voorbij aan het feit dat verzoekende partij verklaarde dat zij met haar 4 broers en ouders in één kamer diende te slapen (gehoorverslag CGVS, p. 8).

Ook waar zij stelt dat verzoekende partij elektriciteit had in huis dient men een kanttekening te maken, verzoekende partij verklaarde immers dat zij soms elektriciteit hadden, als het acht uur per dag was dan was het super (gehoorverslag CGVS, pp. 8-9). Waarmee zij duidde op het feit dat zij meestal zelfs niet aan acht uur per dag elektriciteit kwam. Verzoekende partij verklaarde eveneens dat haar vader ooit twee dagen werd vastgehouden omdat hij een schuid van 3000 shekel had opgebouwd voor elektriciteit.

Daar waar de tegenpartij stelt dat verzoekende partij toegang had tot water, laat zij na in rekening te brengen dat verzoekende partij geen toegang had tot drinkbaar water en dit moest kopen (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Waar de tegenpartij stelt dat een aantal van de broers van verzoekende partij hogere studies hebben aangevat, betreft het in feite slechts één broer die enkel één semester gestudeerd had (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Wat betreft de bewering van de tegenpartij dat verzoekende partij internet zou hebben, gaat zij voorbij aan het feit dat verzoekende partij verklaarde dat zij internet had van de burens (gehoorverslag CGVS, p. 13).

De 2500 euro die verzoekende partij diende te betalen voor haar reis uit Gaza werd verkregen door het geld te lenen, en betekent bijgevolg dat de familie dit niet zomaar voorhanden had.

Bovendien heeft verzoekende partij te kennen gegeven dat drinkbaar water 100 shekel per maand kost (gehoorverslag CGVS, p. 9), dat 100 shekel genoeg is om eten te kopen (gehoorverslag CGVS, p. 9) en dat haar vader slechts 100 shekel per week verdiende en dat dit verre van genoeg was (gehoorverslag

CGVS, p. 10). Dit toont aan dat verzoekende partij niet tot een welgestelde familie behoort, zoals de tegenpartij verkeerdelijk beweert (stuk 1, p. 3)."

De tegenpartij houdt op onvoldoende wijze rekening met de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en schendt hierdoor de op haar rustende motiveringsplicht.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat zo de Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van zijn relaas, UNHCR het principe van het voordeel van de twijfel als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt. Met betrekking tot zijn voorgehouden nood aan erkenning als vluchteling herhaalt verzoeker bij wijze van besluit dat hij van Palestijnse afkomst is, en meer bepaald uit Gaza, dat hij problemen kende met zijn oom, die lid is van Qassem, en stelt hij eveneens de algemene situatie in Gaza te vrezes. Hij wijst erop dat overeenkomstig artikel 1, D van het Verdrag van Genève iedere persoon die om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil zich niet langer kan beroepen op de bescherming of bijstand van UNRWA van rechtswege dient erkend te worden als vluchteling.

Verzoeker besluit dat het CGVS meerdere elementen van zijn relaas niet afdoende heeft bestudeerd en tevens heeft nagelaten een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM na te gaan, of op afdoende wijze na te gaan of verzoekende partij het mandaatgebied van UNRWA vanwege omstandigheden buiten zijn wil moest verlaten, wat nochtans essentieel was om de vrees van verzoekende partij in geval van terugkeer op een correcte manier te evalueren.

Wat de toekenning van de subsidiaire bescherming betreft, gaat verzoeker in op de humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza. Verzoeker betoogt dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. Anno 2018 leeft 53% van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedselonzekeer en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. Het budgettekort van UNRWA heeft en zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastroom blijft bovendien lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande is, staat op instorten. Gazanen zijn daarom geheel afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en de financiële problemen van UNRWA hebben ook een impact op de kwaliteit van onderwijs. Fundamentele basismensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze onttrokken. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij wijst erop dat de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, te weten: "Operation Cast Lead" in 2008, "Operation Pillar of Defense" in 2012 en "Operation Protective Edge" in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. Hij benadrukt dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer volatiel blijft en verwijst in dit verband naar "Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return" van UNHCR.

Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode 12 tot 15 maart 2019 en de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren.

Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakte gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Dat de situatie op elk moment kan escaleren wordt verder aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode 12 tot en met 25 maart 2019, waaruit verzoeker een passage citeert. De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verder wijst verzoeker op het feit dat naar aanleiding van de Grote Mars van de Terugkeer door Al Mezan Center for Human Rights, een NGO die gebaseerd is in de Gazastrook, verschillende doden en gewonden gerapporteerd worden in de periode maart tot augustus 2019 en dat deze bevindingen ook ondersteund werden door de organisatie Euromed Rights (Euromed Rights, *Gaza; Euromed Rights urges to support resolution on ensuring accountability in the Opt at UN Human Rights Council*, 19 maart 2019). Hij stelt dat het er niet naar uitziet dat het geweld in Gaza zal eindigen en stelt dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie nog steeds actueel als problematisch aanschouwd dient te worden. Bovendien leven de Gazanen onder het autoritair regime van Harnas dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Harnas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media (HRW, *Two authorities, one way, zero dissent*, oktober 2018, p. 1-6 en HRW, *Another brutal crackdown by Hamas in Gaza*, 20 maart 2018). Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan 'We want to live.' die recent plaatsvonden in Gaza. Hij verwijst vervolgens naar twee arresten van de RvV waarin een Palestijn werd erkend omdat de actuele veiligheidssituatie in Gaza dusdanig erg is (RvV 8 april 2019, nr. 219 546 en RvV 6 mei 2019, nr. 220 747).

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal meerdere elementen van zijn relaas niet afdoende heeft bestudeerd en tevens heeft nagelaten een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM na te gaan, of op afdoende wijze na te gaan of verzoekende partij het mandaatgebied van UNRWA vanwege omstandigheden buiten zijn wil moest verlaten, wat nochtans essentieel was om de vrees van verzoekende partij in geval van terugkeer op een correcte manier te evalueren.

Wat de onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM betreft, stelt verzoeker verder dat in het onderzoek of de humanitaire of socio- economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM, het EHRM een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire omstandigheden die pleiten tegen een verwijdering klemmend zijn. Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest N.. In geval het risico op schadelijke socio-economische behandeling of schadelijke humanitaire omstandigheden veroorzaakt wordt door handelingen of nalatigheden van overheidsactoren of niet-overheidsactoren kunnen bepaalde levensomstandigheden wel gekwalificeerd worden als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In dat geval wordt de verantwoordelijkheid van de verdragsluitende staten inzake non-refoulement uitgebreid. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest MSS. Hij betoogt dat de militaire acties en de blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël volgens de VN een collectieve bestraffing uitmaakt van de volledige bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker, die nog stelt dat de desastreuze humanitaire crisis in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van internationaal humanitair recht en fundamentele mensenrechten zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. Verzoeker stelt dat in het onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij verwijdering naar Gaza de M.S.S. test gehanteerd moet worden en dat een persoon in Gaza in de onmogelijkheid verkeert om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Wat de mogelijkheid tot terugkeer betreft, stelt verzoeker vooreerst dat hij wel degelijk verklaringen heeft afgelegd waarin hij te kennen gaf in de negatieve aandacht van Hamas te hebben gestaan en dat het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan, hieraan geen afbreuk doet. Verder stelt hij dat voor terugkeer een geldig Palestijns paspoort nodig is dat volgens het CGVS gemakkelijk kan worden bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het CGVS stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza. De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas. De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie; pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een 'unpredictable gateway'²³⁰. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligd, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen. Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend (OCHA, *Gaza Crossings'Operations Status: Monthly Update*, februari 2019). Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza in de weg staan. Hij stelt dat het CGVS voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai de maatstaven van subsidiaire bescherming toepast, maar dat het standpunt van UNHCR over artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag is dat niet moet aangetoond worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen slachtoffer te worden, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert, volstaat (UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1, D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees*, december 2017, p. 10). Hij wijst er verder op in twee recente arresten de RvV de weigeringsbelissing van het CGVS vernietigt omdat onvoldoende is aangetoond dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en op een veilige manier mogelijk is. De Raad oordeelde ook dat de COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 7 juni 2018 onvoldoende actueel is en wees er op dat busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden beveiligd worden door de Egyptische politie, die samen met het leger het doelwit zijn van extremistische groeperingen actief in het gebied (RvV 16 januari 2019, nr. 215.224).

Verzoeker wijst er vervolgens op dat het CGVS lijkt te suggereren dat het voor Palestijnse vluchtelingen mogelijk is om onder politiebegeleiding via Sinai en Rafah Gaza te bereiken, maar dit staat haaks op het reisadvies van Buitenlandse Zaken; dat Belgen ten stelligste afraadt naar Sinai te reizen. Een zelfde reisadvies werd gegeven door Frankrijk en Nieuw-Zeeland. Bovendien hebben British Airways en Lufthansa omwille van veiligheidsredenen alle vluchten naar Caïro opgeschort. Verder verwijst verzoeker naar UNHCR, *Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return*, 13 februari 2018, waarin melding wordt gemaakt van Palestijnen die aan de Rafah grensovergang gestrand zijn en van aanvallen van extremistische groeperingen in de noordelijke Sinai. Hij stelt zich bewust te zijn van het feit dat dit dateert van een jaar geleden maar is ervan overtuigd dat het een goed beeld schept op de situatie in het nabije verleden en de verwachtingen naar de toekomst. Hij wijst er ook op dat de transporten richting de Rafah doorgang, enkel en alleen vertrekken indien deze doorgang daadwerkelijk open is. Tot dat moment worden Palestijnen in detentie gehouden in de luchthaven van Caïro en dit voor onbepaalde termijn, alleszins totdat de doorgang terug vrij is, wat onzeker kan zijn gezien de huidige omstandigheden.

Onderweg wordt er op regelmatige wijze halt gehouden bij de verschillende checkpoints. Eén bepaalde stop betreft de overgang van het Suez kanaal, waar Egypte de brug heeft afgesloten en de overtocht per ferry gebeurd. De wachttijden kunnen lang zijn vooraleer men deze oversteek kan maken. Hierbij komt dat men de Rafah doorgang moet bereiken vóór 7 uur 's avonds, het moment dat de avondklok intreedt. Indien men na 7 uur 's avonds aan de doorgang aankomt zal men zich verplicht zien om daar ter plekke te blijven overnachten, zonder enige vorm van bescherming.

Verzoeker gaat vervolgens in op de actuele veiligheidssituatie in Sinai en citeert onder meer *Amnesty International*, *Human Rights in the Middle East and North Africa: Review Of 2018- Egypt*, 26 februari 2019, p.3 en 5; *Human Rights Watch*, *Egypt, events of 2018*; *Al Jazeera*, *Egypt's Sinai, war on terror, and the 'deal of the century'*, 3 juli 2018; *M ADAM AS R*, *Military launches raids, airstrikes in North Sinai following deadly militant attack on checkpoint*, 21 februari 2019 en *South Front*, *Map update: security situation in Egypt's north Sinai*, 26 februari 2019. Hij besluit dat er dus wel degelijk praktische en veiligheidsobstakels zijn die een terugkeer naar Gaza via de Rafah grensovergang in de weg staan en dat rekening houdend met al deze informatie moet worden geconcludeerd dat verzoekers nationale autoriteiten hem niet zullen kunnen beschermen in geval van terugkeer naar zijn regio van oorsprong. De veiligheids- en humanitaire situatie in de regio van oorsprong is immers kritiek en is er één van willekeurig geweld, zodat aan verzoekende partij, krachtens artikel 48/4, § 2, onder c), de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

In een derde onderdeel vraagt verzoeker in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing omdat het CGVS het relaas van verzoeker duidelijk eenzijdig heeft geanalyseerd en onvoldoende aandacht werd besteed aan bepaalde elementen die de mogelijkheid op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen staven of op afdoende wijze is nagegaan of verzoeker het mandaatgebied van UNRWA vanwege omstandigheden buiten zijn wil moest verlaten.

Verzoeker vraag in hoofdorde hem de status van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde, hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar de CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Aangevochten beslissing CGVS;
2. Pro deo aanstelling.

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota neer dd. 30 september 2020 waarin in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: *“COI Focus Palestine. Retour dans la Bande de Gaza »* van 3 september 2020 en *« COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire »* van 6 maart 2020.

4. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel

46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van

herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Voorafgaande opmerking

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, zoals UNRWA, van de vluchtelingenstatus dienen uitgesloten te worden. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dat zijn familie oorspronkelijk uit de Gazastrook afkomstig is en dat hij niet bij UNRWA geregistreerd is (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Verzoeker was nooit geregistreerd bij UNRWA en de bestreden beslissing onderzoekt de nood aan bescherming van verzoeker derhalve terecht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker in het verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 1, D van de Conventie van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, en onder andere aanvoert dat iedere persoon die om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil zich niet langer kan beroepen op de bescherming van UNRWA van rechtswege dient erkend te worden als vluchteling, wordt dit niet verder ontwikkeld in het verzoekschrift, noch wordt aangetoond dat het verzoek verkeerdelijk op grond van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet werd onderzocht.

5.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.3. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan worden samengevat als volgt. Verzoeker is afkomstig uit Al Qarara, Khan Younis in Gaza. Zijn vader had een conflict met de oom van verzoeker over een stuk grond dat ze geërfd hadden van de grootvader van verzoeker. De familie van verzoeker bouwde een huis op hun stuk grond. De oom van verzoeker is lid van Al Qassam en liet een tunnel graven in de grond. Dit leidde tot een conflict tussen verzoeker, die voor de veiligheid van zijn familie vreesde, en zijn oom.

In de oorlog van 2014 werd het huis van de familie van verzoeker volledig vernield door bombardementen. Verzoeker poogde zijn oom te overtuigen te stoppen met zijn activiteiten en tegen de wil van zijn oom bouwde zijn familie een nieuw huis op het stuk grond. Een bemiddelingspoging van de mukhtars slaagde niet. Uiteindelijk werd verzoeker in 2017 door zijn oom aangevallen en probeerde deze hem zelfs te vermoorden. Uit vrees voor zijn oom verliet verzoeker Gaza op 8 februari 2018. Een broer van verzoeker verliet ondertussen ook Gaza, terwijl een andere broer een reisverbod opgelegd kreeg door zijn oom.

5.4. Na grondige lezing van het administratief dossier, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met zijn oom.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker levenslange problemen met zijn oom aanhaalt. Deze oom ontwikkelt activiteiten met Al Qassam op de grond van de vader van verzoeker. Gezien deze context, zou er van verzoeker verwacht kunnen worden dat hij gedetailleerde informatie kan geven over de militaire activiteiten van zijn oom. De Raad stelt echter vast dat verzoeker nauwelijks informatie kan geven over de precieze functie van zijn oom bij Al Qassam, en zelfs de naam van de groepering niet kent waarvoor zijn oom verantwoordelijk zou zijn, evenmin als de officiële titel van zijn oom (notities persoonlijk onderhoud, p. 15-16), hetgeen de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde feiten reeds aantast. De bestreden beslissing stelt hierover terecht: *“Zo verklaarde u dat uw oom en vader reeds sinds lang in een grondconflict verwickeld waren, doch gevraagd sinds wanneer dit was wist u dit niet beter te plaatsen dan “Voordat ik geboren was. Al lang dus”. In elk geval, u stelde dat uw oom op zijn deel van de grond een militair punt zou hebben opgestart aangezien hij lid was van Hamas, doch daargelaten u niet wist sinds wanneer hij bij Hamas betrokken raakte, bleek u hier ook bijzonder weinig over te kunnen vertellen. Zo werd u gevraagd wat zijn officiële functie was, maar meldde u nogal vaag dat hij bij ‘Qasem’ hoorde. U meende verder dat hij niet echt een bepaalde functie had, maar beweerde later evenwel dat hij verantwoordelijke van een eenheid was. Welke eenheid dat was wist u niet en ontweek u door te stellen dat het niet echt een eenheid was, maar eerder een groep. Op de vraag welke groep dat was antwoordde u dan weer dat ze geen naam hebben en gevraagd naar de rol van uw oom bij Hamas stelde u enkel vaag: “lid”. Hoe dan ook, u werd gepolst naar de activiteiten van uw oom bij Hamas, maar kon enkel vaag aangeven dat hij “verantwoordelijk was voor de tunnels”. U had daar verder bijzonder weinig over te vertellen en bleek geen idee te hebben van zijn eerdere activiteiten voor de organisatie.”* Waar verzoeker nu aanhaalt dat hij geboren is in het jaar 2000 en dus ten tijde van de belangrijkste feiten in 2014 slechts 14 jaar oud was, en dat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn jonge leeftijd op het moment van de feiten, die nochtans kan verklaren waarom verzoekende partij niet meer informatie kon geven over de specifieke functie van haar oom, merkt de Raad op dat verzoeker verklaart dat zijn huis gebombardeerd werd in 2014 en dat hij voor de eerste keer in 2017 werd aangevallen door zijn oom, en een tweede keer twee maanden voor zijn vertrek (notities persoonlijk onderhoud, p. 22), dat dateert van 8 februari 2018. Met andere woorden, verzoeker was reeds zeventien jaar oud toen het conflict door middel van een fysieke aanval escaleerde met zijn oom, de problemen ontwikkelden zich over verschillende jaren, en bovendien binnen een familiale context, waardoor het binnen de verwachtingen ligt dat verzoeker de problemen met onder andere zijn vader zou hebben besproken. Er kan dan ook van verzoeker verwacht worden dat hij door de jarenlang aanslepende problemen met zijn oom als jongeman wel noties zou hebben van de positie van zijn oom binnen Al Qassam.

Dat de oom van verzoeker een tunnel zou hebben gegraven op de grond van de familie van verzoeker – op tien meter van het huis van verzoeker dan nog (notities persoonlijk onderhoud, p. 19) - en dat verzoeker en zijn familie dit aanvankelijk niet zouden hebben gemerkt, is evenmin aannemelijk. Verzoeker haalt geen elementen aan die de terechte vaststellingen hierover in de bestreden beslissing kunnen weerleggen: *“[...] u gepolst naar de problemen met uw oom, antwoordde u opmerkelijk genoeg dat hij een tunnel naast uw woning had laten bouwen en hij een militair punt had gemaakt van zijn stuk grond. Vreemd genoeg beweerde u echter pas in 2014, nadat uw huis werd aangevallen, opgemerkt te hebben dat men een tunnel had gegraven en stelde u vooraf eigenlijk geen idee te hebben gehad wat al die militairen deden op uw grond. Dat u dit echter zou ontgaan zijn is allesbehalve aannemelijk. Immers werd u er op gewezen dat voor het graven van een tunnel naast de nodige mankracht, ook heel wat aarde dient te worden verplaatst, hetgeen u ontweek door nogal weinig afdoend te stellen dat ze “discreet en voorzichtig” werkten. Wat er ook van zij, u had geen idee sinds wanneer de tunnel aanwezig was, om welke tunnel het ging, noch waarheen hij zou leiden. Wie de tunnel had gegraven wist u niet zeker te kunnen stellen. U kon enkel zeggen dat ze “gemaskerd” waren [...]”*.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat zijn familie opnieuw een woning bouwde op hetzelfde stuk grond waar zij, volgens zijn verklaringen werden gebombardeerd omwille van de nabijheid van de tunnel (notities persoonlijk onderhoud, p. 14) en dat zijn ouders en twee van zijn broers daar nog steeds wonen (notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Dit valt moeilijk te verenigen met de vrees die verzoeker voor zichzelf en zijn familie aanhaalt ten aanzien van zijn oom: zijn oom probeerde hem te vermoorden, sloot de elektriciteit en het water van het gezin af (notities persoonlijk onderhoud, p. 14), heeft de vader van verzoeker bedreigd, die doodsbang van hem is, en is een misdadiger die mensen heeft vermoord tijdens de staatsgreep (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Dat verzoekers familie gewoon op dezelfde grond zou blijven wonen in de nabijheid van deze oom, daar waar deze grond de bron is van het conflict met de oom (notities persoonlijk onderhoud, p. 14, 15, 20), is niet aannemelijk. Verder maakt verzoeker ook niet aannemelijk waarom zijn oom hem persoonlijk zou viseren terwijl het dispuut omwille van de grond betrekking heeft op zijn vader en zijn twee broers er ook nog wonen. Verzoeker kan geen overtuigende verklaringen geven voor de reden waarom zijn familie na het bombardement in 2014 niet de grond verliet om de problemen met de oom te vermijden (notities persoonlijk onderhoud, p. 17, 19, 24). De bestreden beslissing stelt omtrent het gedrag van verzoeker en zijn familie dan ook op goede gronden het volgende: *“In elk geval meende u dat uw woning vernield werd in 2014 en ofschoon u dit niet beter wist te plaatsen dan augustus is het bijzonder ongeloofwaardig dat u zelfs na het ontdekken van de tunnels er nog voor zou opteren om opnieuw een woning te bouwen op hetzelfde stukje grond. U beweerde nadien dan ook nog aangevallen te worden door uw oom, doch daargelaten u dit nooit precies leek te kunnen plaatsen, lijkt het weinig ernstig dat uw gezin dergelijke risico's zou nemen. Te meer het ook nadien nog geregeld tot aanvaringen met uw oom zou komen is het bevreemdend dat u dusdanig lang zou wachten alvorens de grond te verlaten. De vaststelling dat uw ouders en jongere broer er nog steeds zouden wonen ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de vrees enkel verder. Waarom uw oom overigens een reisverbod zou opleggen aan uw broer, terwijl hij net iedereen weg wil, leek ook u niet te kunnen verklaren (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 18 juli 2019, p. 14-23 & Vragenlijst CGVS dd. 9 mei 2019). Bovenstaande vaststellingen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnen uw geloofwaardigheid compleet.”* Waar in het verzoekschrift nog wordt aangehaald dat de familie ervoor koos om op dezelfde plaats een nieuwe woning te bouwen omdat zij nergens naartoe konden, daar dit het enige stuk grond is dat hen toebehoorde, merkt de Raad op dat dit een loutere bewering is en geen verklaring biedt voor het feit dat zijn familie steeds op dezelfde plaats bleef wonen terwijl zijn oom tegelijk op dezelfde grond verdere activiteiten ontwikkelde, wat geloofwaardigheid van de beweerde problemen met de oom en de ernst van deze problemen ondermijnt. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook in het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn familie na het bombardement in 2014 tijdelijk onderdak vond bij de zus van zijn moeder in A. N., en verzoeker daarna zowel bij haar éénmaal onderdook als bij zijn grootmoeder in Bani Suhaila (notities persoonlijk onderhoud, p. 5), zodat er blijkbaar wel opties waren om elders naar toe te gaan.

Wat de beweerde problemen tussen verzoekers familie en zijn oom betreft, stelt de Raad ook vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de klachten die verzoekers vader zou hebben proberen indienen bij de politie. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader verschillende pogingen ondernam om klacht in te dienen bij de politie maar dat de politie niets kon doen tegen Hamas (vragenlijst CGVS, punt 5). Zo verklaart verzoeker hierover tijdens zijn interview op het CGVS eerst dat zijn familie niet naar de politie is geweest omdat ze dat niet konden omdat ze bang waren en daarna, gewezen op het feit dat hij bij Dienst Vreemdelingenzaken wel over klachten bij de politie sprak, dat zijn vader naar het kantoor ging en een aanvraag indiende maar niets kreeg (notities persoonlijk onderhoud, p. 21).

Verzoeker legt foto's neer die dienen om te staven dat het eerste huis van zijn familie werd vernietigd in 2014, doch is het op deze foto's niet duidelijk wie de eigenaar van het betreffende huis is, en waar of in welke omstandigheden de foto's getrokken zijn, noch staven ze dat het huis vernield werd in de omstandigheden die verzoeker aanhaalt. Verzoeker kan met deze foto's dan ook niet staven dat zijn huis vernield werd in 2014. Ook waar verzoeker verklaart dat zijn familie een compensatie heeft gekregen voor hun gebombardeerde huis, en daarmee het nieuwe huis te hebben gebouwd, legt hij hiervan geen bewijs. Verzoeker verklaart dit als volgt tijdens het persoonlijk onderhoud: *“Ik heb het vader gevraagd, hij zocht tussen de papieren, vond het niet terug, is naar de gemeente gegaan, zeggen elke dag morgen of overmorgen.”* (notities persoonlijk onderhoud, p. 11). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat dit een loutere bewering is en dat verzoeker tot op heden geen documenten hierover bijbrengt terwijl verzoeker er wel in slaagde na het persoonlijk onderhoud kopieën bij te brengen van een eigendomsakte en een water en electriciteitsfactuur (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stukken 8 en 10).

Ook waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud stelde dat hij zijn familie, ondanks het risico, een video zou laten maken die de nabijheid van het huis aan de tunnel aan zou tonen (notities persoonlijk onderhoud, p. 20), blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker een dergelijke video nog overmaakt. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde geen foto's van zichzelf bij het betreffende huis te kunnen neerleggen, daar hij alle foto's zou hebben verloren met zijn GSM (notities persoonlijk onderhoud, p. 13-14) in Mellilla, wat eveneens een loutere bewering is.

Met betrekking tot de overige documenten vermeldt de bestreden beslissing terecht: *“Uw identiteitskaart staft uw identiteit en herkomst hetgeen niet wordt betwist. De facturen en eigendomsakte, doch slechts kopieën vormen dan weer enkel een bewijs van de eigendom, terwijl de overige documenten met betrekking tot uw familie hoogstens hun identiteit zou kunnen staven.”*

Gelet op alle voorgaande elementen, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van zijn oom omwille van de problemen gelinkt aan de ontplooiing van militaire activiteiten van Al Qassam op de familiegronden.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om vast te stellen dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Voor zover verzoeker een vrees voor de algemene situatie in Gaza uitspreekt, wijst de Raad er op dat het niet volstaat om te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf en daarbij te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder dit op zijn individuele omstandigheden te betrekking. Een gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de vijf vervolgingsgronden moet *in concreto* worden aangetoond door verzoeker. *In casu* toont verzoeker dit niet aan.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk wordt gemaakt in hoofde van verzoeker.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade.

Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Gaza.

6.3. Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

6.4. Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet, stelt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza zo mensonwaardig is, dat de standaard voor toepassing van artikel 3 van het EVRM bereikt is en daarbij verwijst naar algemene landeninformatie over de humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza stelt de Raad het volgende vast.

6.4.1. De Raad benadrukt vooreerst dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëliësch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëliësch en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

6.4.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie

beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

De Raad betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "*Operatie Beschermde Rand*" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Echter, uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker verwijst naar de arresten *M.S.S. tegen Griekenland en België* en "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", wijst de Raad erop dat opdat de overwegingen in het arrest "*Sufi en Elmi*" van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie van Palestijnen in de Gazastrook vergelijkbaar is met de situatie in de ontheemden- en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia, *quod non in casu*, zoals ook blijkt uit het voorgaande. Verzoeker is overigens geen vluchteling of ontheemde (zie *supra*, onder punt 5.1.). Bovendien is het niet zo dat de Israëlische overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de Gazastrook, noch kan gesteld worden dat Gazanen geen toelating hebben om de Gazastrook te verlaten, al is de mogelijkheid tot in- en uitreis afhankelijk van de opening van de grenspost te Rafah. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie

EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

In casu blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen: *“Gelet op het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen met betrekking tot uw eigendom kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u in Gaza nog steeds over een eigen stuk grond en woning beschikt. Daargelaten u dan wel beweerde dat het een kleine woning was, bleek die in elk geval voldoende ruim om zeven personen te huisvesten. U diende bovendien geen huur te betalen, had er elektriciteit en water en bleek zelfs internet te hebben. U stelde in Gaza, net als uw broers, het middelbaar onderwijs te hebben afgewerkt terwijl een aantal van uw broers hogere studies hadden aangevat. U meende er dan wel nooit te hebben gewerkt, doch bleek uw vader wel actief op de arbeidsmarkt. Daargelaten u meende onvoldoende te verdienen om rond te komen, wijst bovenstaande allerminst op een situatie van extreme armoede. De vaststelling dat u ruim 2500 euro kon betalen om uw reis naar Europa te bekostigen en ook uw broer Gaza wist te verlaten, wijst er dan ook op dat u uit een zekere welgestelde familie afkomstig bent”*. Verzoeker voert betreffende de grootte van het huis aan dat het om één kamer gaat, waar hij met zijn vier broers en zijn ouders in diende te slapen. Daargelaten dat verzoeker verklaarde dat hun tweede huis werd gebouwd met compensatie geld dat zij verkregen voor hun gebombardeerde huis maar hiervan geen begin van bewijs bijbracht, en zover kan aangenomen worden dat het huis van verzoekers familie bescheiden is, stelt de Raad evenwel ook vast dat dit als dusdanig niet betekent dat verzoeker zich in een situatie van extreme armoede zal bevinden in het geval van terugkeer naar Gaza en dat dit ook niet kan worden afgeleid uit zijn verklaringen betreffende zijn socio-economische omstandigheden en de elementen die hij daarover aanhaalt in het verzoekschrift. Betreffende de elektriciteit benadrukt de verzoeker dat hij slechts soms elektriciteit had en dat als het acht uur per dag was het al super was, en dat zijn vader ooit twee dagen werd vastgehouden omdat hij een schuld van 3000 shekel had opgebouwd voor de elektriciteit. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker deze elementen ook aanhaalde op het CGVS. De Raad merkt echter op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud eveneens verklaarde dat zijn familie over een illegale elektriciteitsdraad beschikte, en dat ze zelf geen elektriciteit betalen (notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Betreffende verzoekers toegang tot water, waarover hij in het verzoekschrift aanhaalt dat dit aangekocht diende te worden, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud inderdaad aanhaalde dat water 80 à 100 shekel per maand kost (notities persoonlijk onderhoud, p. 9) en een factuur van het water neerlegt, maar op geen enkel moment aanhaalde dat de familie ooit moeite had om aan water te geraken of omwille van financiële redenen zich geen toegang tot drinkbaar water kon verschaffen. Aangaande de toegang van verzoeker tot internet, blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat verzoeker, zoals hij in het verzoekschrift aanvoert, heeft verklaard dat hij internet van de burens had en daarmee toegang had tot zijn facebookaccount (notities persoonlijk onderhoud, p. 13), hetgeen aantoont dat verzoeker welgesteld genoeg was om thuis te beschikken over elektronica waarmee hij toegang tot zijn sociale media accounts had. Verzoeker wijst er ook nog op dat zijn vader slechts 100 shekel per week verdiende en dat dit verre van genoeg is. De Raad merkt in verband hiermee op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud inderdaad aanhaalde dat zijn vader twee à drie dagen per week als drager werkte in de markt en hier per week 100 shekel mee verdiende (notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Betreffende zijn eigen tewerkstelling heeft verzoeker echter enkel gesteld dat hij nooit gewerkt heeft en dat er geen werk is (notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Waar de Raad kan aannemen dat, gezien de hoge werkloosheidsgraad in Gaza, het moeilijk is om werk te vinden, stelt de Raad evenwel ook vast dat verzoeker een gezonde jongeman is die zijn middelbare schooldiploma heeft behaald, waardoor hij niet kansloos is op de arbeidsmarkt. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanhaalt dat slechts één van zijn broers één enkele semester hogere studies aanvatte, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee niet aantoont dat hij in geval van terugkeer in een situatie van extreme armoede zal belanden en niet in staat zal zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voldoen, gezien bovenstaande vaststellingen. Voor zover verzoeker stelt dat zijn familie 2500 euro moest lenen om zijn reis te betalen en dus niet zelf over dit geld beschikte, doet dit geen afbreuk aan het feit dat zijn familie er blijkbaar in slaagde om zijn reis te bekostigen en dat indien het om geleend geld gaat ze blijkbaar over een netwerk beschikt die bereid is hen te helpen en stelt de Raad ook vast dat ook verzoekers broer Gaza verliet en naar Algerije trok, zodat kan aangenomen worden dat de familie toch over enige financiële reserves beschikt.

Waar verzoeker in algemene termen stelt dat de economie in Gaza op instorten staat, dat de levensomstandigheden er slecht zijn, dat de gezondheidszorg op instorten staat, dat de bevolking lijdt onder de stroomonderbrekingen en dat toegang tot drinkbaar water en voedsel kritiek is, blijkt uit het voorgaande niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen moet worden onderzocht.

6.4.3. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, zoals verzoeker, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Hoewel verzoeker niet beschikt over een origineel paspoort, beschikt hij wel over zijn identiteitskaart en blijkt uit de hoger geciteerde COI Focus dat een paspoort kan bekomen worden door het invullen van een aanvraagformulier. Vermits hij verklaart geen problemen te hebben met de Palestijnse Autoriteit, is er in beginsel, zo wordt vastgesteld dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming door de Belgische autoriteiten, geen reden waarom hij zich niet tot de ambassade zou kunnen wenden voor het bekomen van een paspoort om toegang te krijgen tot de Gazastrook. Voor zover verzoeker zich afvraagt hoe Palestijnen die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van de Conventie van Chicago opnieuw toegang kunnen krijgen tot Gaza, wijst de Raad op bovenstaande informatie met betrekking tot het bekomen van een Palestijns paspoort en de vaststelling dat kan aangenomen worden dat verzoeker wel degelijk aan een paspoort kan geraken, zodat hij wel degelijk over de vereiste documenten kan beschikken om naar Cairo af te reizen.

Uit de COI Focus blijkt verder dat de grensovergang in Rafah tussen Egypte en de Gazastrook de enige mogelijkheid is om toegang te krijgen tot Gaza. Een transitvisum is niet langer vereist en de Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie.

In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaiï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaiï, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus “Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza” van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk, 2 getiteld “Situation sécuritaire dans le Sinaiï Nord”) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinaiï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia’s uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaiï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de ‘Comprehensieve Operatie Sinaiï 2018’, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaiï te elimineren. Militanten bleven in 2019 en 2020 leden van de Egyptische veiligheidsdiensten en mensen die geacht worden samen te werken met de regering viseren, en dit middels gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Geweld gelinkt aan aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of door fouten van de Egyptische veiligheidstroepen leidt soms tot burgerslachtoffers. Burgers die die ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten konden ook gevisieerd worden. Sinds midden 2019 is het geweld uitgaande van Wilayat Sinaiï verschoven naar het westen van de provincie, met name naar Bir el-Abed. Op 21 juli 2020 vond de dodelijkste aanval van 2020 plaats, toen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad werden aangevallen. De aanwezigheid van militanten in vier naburige dorpen deed de dorpelingen op de vlucht slaan. Dit was de grootste aanval van de Wilayat Sinaiï tegen het Egyptische leger van de voorbije jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van de Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaiï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaiï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. De door verzoeker aangebrachte informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn bevestigen dat er geregeld aanslagen gebeuren door extremistische groepen en luchtaanvallen door het Egyptische leger, maar verzoeker weerlegt hiermee geenszins dat de vaststelling in de aanvullende nota dat de regio niet gekenmerkt wordt door een situatie van willekeurig geweld die zodanig is dat burgers louter door hun aanwezigheid daar een risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Cairo en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is bijgevolg mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week open (van zondag tot en met donderdag). De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook.

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza voor onbepaalde tijd onmogelijk blijft.

De Raad onderstreept nog dat het COVID-19-virus niet uitgaat van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Aldus is niet voldaan aan één van de essentiële criteria om voor het verlenen van een internationale beschermingsstatus, met name de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de vervolging en tegen wie bescherming nodig is.

Voor zover verzoeker verwijst naar een rapport van OCHA van 2018 om te stellen dat de opening van de grensovergang onvoorspelbaar is, blijkt hieruit geenszins dat deze grensovergang gesloten zou zijn, nu de informatie in de COI Focus van recentere datum is en hij verder niet aantoont dat de informatie in

de COI Focus niet langer accuraat zou zijn. Waar hij verwijst naar twee arresten van de Raad waarin werd gesteld dat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza mogelijk is, wijst de Raad er op dat genoemde arresten van januari 2019 en februari 2018 uiteraard werden uitgesproken op basis van de op dat ogenblik beschikbare informatie met betrekking tot Rafah, en dat ondertussen deze informatie geüpdated werd en dat hieruit blijkt dat actueel de grensovergang open en bereikbaar is. Voor zover hij verwijst naar informatie van UNHCR van 13 februari 2018, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf zegt zich ervan bewust te zijn dat deze informatie al dateert van meer dan een jaar geleden, en dat ook dit document bovenstaande informatie met betrekking tot de grensovergang uiteraard niet weerlegt.

Verder blijkt uit de COI Focus niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Verder wijst de Raad er op dat de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog wordt gehouden door de documentatie- en onderzoeksdienst van het CGVS. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker opwerpt dat hij wel degelijk in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, blijkt uit wat *supra*, onder punt 5.5. werd uiteengezet, echter dat aan de door verzoeker voorgehouden problemen met Al Qassam geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Al Qassam of Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Waar verzoeker stelt dat het CGVS hierover slechts een algemene, stereotiepe motivatie ontwikkelt, die niet werd afgesteld op zijn individuele situatie, stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing uitvoerig wordt gemotiveerd waarom er aan verzoekers problemen met Al Qassam geen geloof wordt gehecht, en dat er voor verzoeker dus wel een individuele analyse wordt gemaakt van het feit of hij al dan niet in de negatieve aandacht staat van Hamas. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen blijvende praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

6.5. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert eraan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019 en 10 september 2019, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur teneinde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "*Operatie Beschermde Rand*" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo lanceerde Hamas op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 "*per vergissing*" vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren een doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart 2019 met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende

vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn lichteenheden. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de "deal van de eeuw" door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd.

De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen, worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "*relatief hoog*", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". OCHA registreerde sinds het begin van de demonstraties in maart 2018 in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), waar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd.

In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Ook verzoeker wijst op de volatiele veiligheidssituatie in Gaza en wijst op de tientallen luchtaanvallen die werden uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en dat tientallen burgers hun woning moest evacueren en verwijst daarvoor naar rapporten gepubliceerd door Gisha, OCHA, UNGA. Verzoeker geeft vervolgens een overzicht van incidenten die plaatsvonden naar aanleiding van de Grote Mars van de Terugkeer, onder meer gerapporteerd door het Al Mezan Center for Human Rights tussen maart en mei 2019. Ook daaruit blijkt dat er regelmatig doden en gewonden vallen tijdens ongeregeldheden naar aanleiding van deze manifestaties. De Raad stelt evenwel vast dat deze informatie in dezelfde lijn ligt van de landeninformatie die door verwerende partij in het administratief dossier en door middel van een aanvullende nota werd bijgebracht. Voor zover verzoeker uit de door hem geciteerde informatie concludeert dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie nog steeds als problematisch beschouwd dient te worden, stelt de Raad vast dat dit als dusdanig niet betwist wordt in de bestreden beslissing.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat er actueel geen sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire, doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad wijst er op dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Het zonder meer verwijzen en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van het CGVS, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet. Waar verzoeker ook nog aanhaalt dat hij over een zeer kwetsbaar profiel beschikt, merkt de Raad op dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt die dit kwetsbaar profiel zouden kunnen aantonen.

Daar het niet als aannemelijk wordt beschouwd dat verzoeker op een grond woonde waar Al Qassam tunnels had gegraven, en verzoeker niet erin is geslaagd aan te tonen dat zijn huis daadwerkelijk getroffen werd door een bombardement in 2014, kan de ligging van zijn woning evenmin beschouwd worden als een element dat het risico op ernstig schade in hoofde van verzoeker vergroot.

6.6. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET